

шіарка.“ Въ сѣщо врѣме, като удари кѣщѣтъ съ-
 тояшкѣтъ си, тя ся изгуби и на нейно мѣсто ся яви
 една прѣкрасна земя. „Ето твоя дѣлъ! каза на Чър-
 венка, азъ знаѣхъ че давамъ на секѣ еднахъ отъ васъ
 туй, което тя обича повече. Вълшебницата ся отда-
 лѣчи като изрѣче тѣзи думы; а майката както и двѣ-
 тѣ нейны дѣщеры останахъ смаяни. Тѣ влѣзохъ въ
 притяжаніето си и ся зачудихъ за чистотѣтъ на по-
 кѣщнинѣтъ. Столоветѣ бѣхъ дървени; но тѣ бѣхъ
 тѣй лѣскави и гладки, щото свѣтехъ като оглѣдало.
 Одаритѣ бѣхъ бѣли като снѣгъ. Въ кошарѣтъ имаше
 двадесетъ овни съ толко овцы, четири волове и че-
 тиры кравы; а въ двора секакви животны, като ко-
 кошкы, пловкы, гълѣбе и други подобны. Нахождаше
 ся още една прѣкрасна градина пълна съ цвѣте и
 овоція. Бѣлка глѣдаше безъ завистъ дара, когото
 бѣхъ подарили на сестрѣ ѱ, и си мислеше само съ
 удоволствіе, че ще стане царица. Тя веднѣга чу, че
 заминувахъ отъ тамо ловци; и като бѣше отишла при
 вратѣтъ да ги изглѣда, показа ся прѣдъ очитѣ на
 царя толко хубава, щото той рѣши да ѱ земе. Бѣл-
 ка, като стана царица, рѣче на сестрѣ си Чървенка:
 „Неискамъ да бѣдете полска стопанка; дойдете съ
 мене сестро, а азъ щѣ направѣ та да ся ожените за
 нѣкой голѣмъ чиновникъ. — Твърдѣ съмъ ви одѣлже-
 на, сестро, отговори Чървенка: азъ съмъ ся навикнала
 по полѣто, и щѣ си останѣ тукъ.“ Царицата Бѣлка
 прочее отиде; тя бѣше толко благодарна, щото прѣ-
 кара нѣколко нощы безъ снѣ. Тя въ първитѣ мѣсецы
 ся занимаваше толко съ хубавитѣ си дрѣхы, балове
 и комедіи, щото за друго нищо и немислеше. Но сетѣ
 на сичко туй ся навикна, щото вече нищо ѱ не уве-
 селяваше; напротивъ, тя много жалеше: сичкитѣ